

GENERALITAT DE CATALUNYA

Mesa General (10.04.17)

El dilluns 10 d'abril ha tingut lloc la reunió de la Mesa General de Negociació de la Funció Pública de la Generalitat de Catalunya on s'han tractat les següents qüestions:

- Oferta pública d'ocupació a la Generalitat de Catalunya
- Recuperació de drets dels empleats públics

1. Antecedents

1.1 Convocatòria de la premsa

El divendres anterior, dia 7 d'abril, l'Administració havia convocat els mitjans de comunicació per a informar-los¹ que serien atesos amb anterioritat a la reunió de quina seria la seva oferta i, de facto, el resultat de les "negociacions" (recordem aquí que el nom de l'òrgan que s'havia de reunir inclou la paraula "negociació"), la qual cosa convertia en un mer tràmit la reunió de la Mesa.

1.2. Als mentiders se'ls agafa abans que als coixos

Tot i la convocatòria pública dels mitjans per part de l'Administració (vegeu nota al peu), la secretària d'Administració i Funció Pública, ens ha volgut "vendre la moto" dient-nos que la premsa "havia demanat venir a primera hora i que no els hi podien pas dir que no". Una mentida més com altres tantes, aquest però, documentada.

1.3. Els menyspreu als representants del personal

En la dita compareixença davant dels mitjans, en la que s'ha subministrat més informació que no pas als membres de la Mesa (els representants del personal) la secretaria d'Administració i Funció Pública, Meritxell Masó, ha avançat diferents aspectes que, per ser més rellevants que els que s'han tractat en la Mesa, resulta obligat fer-ne un resum.

¹ http://premsa.gencat.cat/pres_fsvp/AppJava/convocatoriavw/133134/ca/nova-reunio-mesa-general-negociacio-empleats-publics.do

No volem però començar sense abans fer notar que els menyspreu habitual, aquest cop s'ha produït per partida doble. En primer lloc per presentar, el contingut de la seva oferta abans als mitjans que no pas a aquells davant els quals és obligatòria la negociació: els representants del personal y, en segon lloc, per donar més informació a aquells mitjans de la que se'ns ha donat als mateixos representants.

1.4.El contingut de la informació subministrada a la premsa

Després d'anunciar que l'oferta d'ocupació serà de 7.500 places (ja ho havia anunciat setmanes abans el President, que és a qui li varen voler atribuir el "tanto") i de reflexionar sobre el fet que es tracta de "la major oferta d'ocupació pública des de l'inici de la crisi", ha afegit que tenen la "intenció" d'"elaborar" un pla d'estabilització, a tres anys, adreçat a 20.000 interins (fixem-nos que es tracta d'una "intenció" i d'"elaborar un pla", res es diu de convocar. Fixem-nos també que el pla és a tres anys, que, atesa la conjuntura política, és un "futur remot", quan no es té ni idea de qui tallarà el bacallà d'aquí uns mesos).

Aquestes places es cobriren mitjançant oposicions que inclourien tant places no ocupades com places cobertes amb caràcter temporal per personal que presta serveis considerats essencials (2.500 places de personal mèdic i d'infermeria, 2000 docents, 500 mossos i 150 bombers entre altres).

En relació a la reversió de les retallades la secretaria ha dit a la premsa que "el Govern manté plena voluntat per seguir negociant la recuperació de les pagues extres del 2013 i del 2014".

Com diu en Wyoming, fins aquí les notícies. Anem a la veritat.

2. Sobre l'oferta d'ocupació

La secretària ens explica, amb finalitat didàctica, els mecanismes per reduir la temporalitat que preveu l'Acord de Madrid (vegeu el nostre butlletí anterior) per a continuació introduir el tema de les 7.500 places que diu que vol convocar.

Tanmateix, l'Acord, res tindria a veure amb aquestes places. Volem recordar aquí que ja a l'octubre de l'any passat, durant el debat de política general, el Govern² ja va introduir la voluntat de que els pressupostos per al 2017 incloguessin una oferta d'ocupació pública de 7.000 places amb idèntica distribució a la que ara s'anuncia:

En aquest sentit, els anuncio (deia Puigdemont) que els pressupostos del 2017 inclouran una convocatòria d'oferta d'ocupació pública de 7.000 llocs de treball que abastarà: 2.500 metges i infermers i infermeres, 2.000 mestres, 500 mossos d'esquadra, 150 bombers, 300 persones de personal tributari, entre d'altres

Res se sabia llavors de l'Acord de Madrid. Una nova mentida doncs en voler-nos fer creure que el Govern es posa les piles i prepara ja l'aplicació a Catalunya de l'Acord de Madrid. Si les dites places ja es volien i podien convocar amb anterioritat, res aporta ara ja l'anunci més enllà de dir-nos implícitament que no pensen aplicar cap dels marges que dona l'Acord per a estabilitzar la plantilla.

Se'ns lliura un document, amb dades que ja ens avancen que no són fiables ja que han estat obtingudes del "Banc de dades d'ocupació pública". Se'ns diu que aquest document és confidencial

² Vegeu la pàgina 18 del diari de sessions del parlament de dia 5 d'octubre:
<http://www.parlament.cat/document/dspcp/178250.pdf>

i que no podem fer-lo circular, cosa ridícula, ja que a aquestes dades hi pot accedir qualsevol persona per estar a Internet. A la mentida ja vista, s'hi afegeix el secretisme més absurd, en una ridícula intenció de fer-nos creure que ens faciliten informació "sensible".

En aquest document es diu que hi ha més de 50.000 persones a la Generalitat amb una relació laboral o funcional de caràcter precari, distribuïnt-se el gruix d'aquest personal entre sanitat, ensenyament i administració i serveis.

Per part de les organitzacions sindicals insistim que cal acordar una aplicació del pacte d'estabilització a nivell estatal a Catalunya. Un pacte global de reducció de la temporalitat per sota dels límits màxims fixats pel dit Acord (8%). Tanmateix, no hi ha manera. L'Administració insisteix en les seves 7.500 places i no vol sentir a parlar de res més. Intenten crear grups de treball sobre el que demanem, i deixant a banda les 7.500 places, per marejar la perdua i dilatar la presa de qualsevol acord.

Naturalment cap intenció tenen de reduir la temporalitat, es tracta d'un problema que volen deixar, com si d'una bomba de rellotgeria es tractés, per al proper Govern, on és més que possible que no hi siguin. Volen en canvi, sota l'excusa de les 7.500 places (de les quals només tindrien temps per a convocar les que els interessin) assegurar l'estabilitat de col·lectius o persones on creuen que hi tenen certa implantació per tal de fer més fàcil i curta la travessia del desert que veuen que se'ls hi acosta.

Altra explicació no trobem a aquesta insistència monogràfica en aquestes places determinades i en l'exclusió de qualsevol mena de pacte d'estabilització.

Un pacte que, diuen, no és possible ara ja que no s'han aprovat els pressupostos de l'Estat (que es preveuen per al juny o juliol). Tanmateix, el pacte de Madrid, s'ha signat amb la intenció d'incloure'l en els pressupostos, és a dir amb anterioritat als pressupostos. D'altra banda, no poden fer un pacte abans que s'aprovin els pressupostos de l'Estat però per altre costat ens insisteixen en crear un grup de treball sobre distribució del complement de productivitat abans que es restitueixi aquest concepte, que no saben ni tan sols si es restituirà mai. En definitiva, totes les explicacions que donen resulten contradictòries entre elles.

A manca d'acord, es tanca aquest punt amb la insistència, per part sindical de negociar un pacte global d'estabilització de plantilles que concreti a nivell de Catalunya el pacte estatal. Cal reduir al mínim la temporalitat. No és acceptable que més de 50.000 llocs de treball de l'Administració de la Generalitat estiguin precàriament ocupats. L'Acord de Madrid de 29 de març contempla reduir aquesta precarietat per sota del 8%.

Els sindicats no estem per donar cobertura als interessos del Govern, contraris, restrictius i limitadors dels interessos del personal al que representem.

3. Recuperació de drets dels empleats públics

3.1. El panorama econòmic

Abans de començar a parlar de les recuperacions de les pagues que se'ns deuen de 2013 i 2014 així com dels altres drets amb incidència pressupostària, la directora general de Pressupostos de la Generalitat, Anna Tarrach, ens fa una il·lustrativa introducció al cost de retornar-nos els nostres drets.

Quantifica la dita directora que el cost de tot plegat gira al voltant dels 1.250 milions d'euros, diners que asseguruen no tenir ja que els que hi ha estan destinats a altres finalitats. D'altra banda la normativa sobre estabilitat pressupostària diu que obliga la Generalitat a reduir 600 milions d'euros anuals fins, com a mínim el 2019 (inclòs). O sigui, que abans del 2020 "tururut violes". I llavors ja veurem com van les coses.

Per rematar la dita directora ens explica que la Disposició Addicional Trigèsima del projecte de Llei de Pressupostos de l'Estat per al 2017³ estableix que només es poden retornar les retribucions prèviament retallades quan l'Administració corresponent compleixi amb els objectius de dèficit i deute previstos a la Llei d'Estabilitat Pressupostària. Objectiu que la Generalitat està i estarà (això ho diem nosaltres) lluny de complir.

No contenta, la bona dona (val a dir que s'explica força bé), ens diu que el Govern de l'Estat ha aprovat un nou paquet de condicions addicionals⁴ (són ja 44) per a poder accedir, per part de les Administracions Públiques, al FLA. Entre aquests condicions n'hi ha una que diu que si hi ha risc de dèficit l'increment retributiu d'aquest any sols es pot aplicar sobre les retribucions bàsiques.

3.2. Més enganyifes

La directora de pressupostos, després de pintar aquest panorama ens ha volgut "colar" un parell de perles.

En primer lloc que la remuneració de les incapacitats temporals (IT's) des del primer dia, una altra de les nostres reivindicacions, suposen una despesa afegida més (que quantifiquen en 11 milions d'euros). Tanmateix, li hem fet saber que no té cap sentit considerar despesa uns diners que ja estan pressupostats al capítol I de personal i que, per tant no suposen cap mena de despesa addicional. La seva habilitat pressupostària però no li ha servit per a articular un discurs coherent al respecte i finalment ha tingut que acabar acceptant que efectivament aquest seria un punt on resultaria relativament fàcil arribar a un acord.

D'altra banda ens ha col·locat, com qui no vol la cosa, que si s'aprova fer efectiva l'anomenada "renda mínima garantida" resultarà impossible qualsevol mena de millora o recuperació en els nostres drets de contingut econòmic. En definitiva, el retorn dels deutes que l'Administració té amb el seu personal comprometria el pagament de l'esmentada "renda". Ahí és nà!. Quedi això per a la nostra consciència.

Se li ha preguntat també què passa amb els 500 milions anuals que s'han deixat d'ingressar per l'impost de successions, a la qual cosa ha contestat que en cas de reinstaurar-se, aquesta major recaptació hauria d'anar, si més no en una bona part, a altres sectors més necessitats.

La demagògia com podem veure no té límit.

3.3. La nostra contesta

Amb independència de què comprovarem les dades que ens ha donat i de les possibles interpretacions que la normativa citada pot tenir (no oblidem que al llarg de la reunió ens l'han volgut colar moltes vegades), els sindicats hem dit que en qualsevol cas, no demanem, d'entrada, el retorn immediat i íntegre del que se'ns deu i que si veritablement hi ha manca de recursos

³ http://www.sepg.pap.minhfp.gob.es/Presup/PGE2017Proyecto/MaestroDocumentos/PGE-ROM/doc/1/1/3/1/N_17_A_R_1_3_5_1.PDF

⁴ Les condicions de l'any anterior foren publicades al BOE: <https://www.boe.es/buscar/doc.php?id=BOE-A-2016-4559>

pressupostaris (o potser només es tracta d'una assignació més que discutible), això no impedeix que es negociï un calendari de devolució, adaptat si cal, als recursos disponibles i tenint en compte la compensació financera derivada de la pèrdua de valor del deute que es té amb nosaltres.

Tot i les propostes fetes pels diferents sindicats per a ser negociades a la Mesa General, l'Administració no n'ha contestat absolutament cap, és més ha posat tots els impediments possibles per a que aquesta es reunís.

3.4. Pot ser és l'hora de plantejar-se un canvi

Resulta clar que és del tot impossible qualsevol mena de negociació amb la direcció de l'actual Funció Pública fins i tot en qüestions que no suposen despesa pressupostària. Aquesta actitud ens està portant a un estat de crispació indesitjat que a ningú beneficia i a tots perjudica.

El Govern ha de començar a plantejar-se buscar persones més hàbils que el representin en les meses negociadores. Hores d'ara l'únic que està aconseguint és posar-se en contra i irritar un sector cada cop més ampli del col·lectiu de personal de l'Administració.